

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 58 0 Rs 269200 26 Rev
Sarajevo, 13.07.2026. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Sanele Kovač-Grabonjić, kao predsjednice vijeća, Gorana Nežirovića i Adnana Baručije, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja E.V., H. bb, M., koga zastupa punomoćnica Irma Tarančić, advokat iz Sarajeva, protiv tuženog „Autoprevoz-Bus“ d.o.o. Mostar, Trg Ivana Krndelja br. 4, Mostar, koga zastupa punomoćnik Senad Droce, advokat iz Mostara, radi zaštite od diskriminacije i viktimizacije, vrijednost spora 21.000,00 KM, odlučujući o reviziji tuženog protiv presude Kantonalnog suda u Mostaru broj: 58 0 Rs 269200 25 Rsž od 12.08.2025. godine, u sjednici vijeća održanoj 13.07.2026. godine, donio je:

P R E S U D U

Revizija se odbija.

Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova nastalih u povodu revizije.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Mostaru broj: 58 0 Rs 269200 23 Rs od 06.02.2025. godine odlučeno je kako slijedi:

„Usvaja se kao osnovan tužbeni zahtjev tačka I, koji glasi:

I. Utvrđuje se da je tuženi u kontinuitetu od 15.05.2017. godine povrijeđivao pravo tužitelja na jednako postupanje i njegovo pravo da ne bude viktimiziran-da se prema njemu ne postupa nepovoljno zbog traženja zaštite od diskriminacije time što je:

- Odbijao i propuštao da vrati tužitelja na radno mjesto rukovodioca eksploatacije saobraćaja po pravomoćnoj i izvršnoj mjeri osiguranja, a zatim i po pravomoćnoj presudi, pa zatim i pravomoćnom rješenju o izvršenju te presude.
- Uznemiravao tužitelja time što mu nije omogućavao pristup radnom mjestu na kojem se obavljaju zadaci koja je tužitelj trebao obavljati po mjeri osiguranja i pravomoćnoj presudi kojima je naloženo tuženom da tužitelja vrati na radno mjesto s kojeg je udaljen nezakonitim otkazom ugovora o radu, niti mu je odredio konkretnu prostoriju, te mu davao zadatke prikupljanja podataka koji nisu imali svrhe, jer poslodavac te podatke već ima u svom posjedu.

Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu tačka II koji glasi:

II. Dužan je tuženi isplatiti tužitelju razliku između isplaćenih plaća i plaća koje bi tužitelj ostvario da je tuženi postupio po izvršnoj mjeri osiguranja i pravomoćnoj presudi kojima je tuženi obavezan da tužitelju osigura sva prava iz Ugovora o radu od 06.08.2009. godine - i to 350 KM mjesečno za razdoblje od 01.11.2019. godine zajedno sa zakonskom zateznom

kamatom na te razlike počevši od 15. dana u narednom mjesecu, za svaki mjesečni iznos razlike.

Usvaja se kao osnovan tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu tačka III, IV, koji glasi:

III. Obvezuje se tuženi da tužitelju isplati iznos od 8.000,00 KM na ime nematerijalne štete – izazvanih duševnih boli, a preko dosuđenog iznosa zahtjev za isplatu nematerijalne štete se odbija.

IV. Dužan je tuženi da naknadi tužitelju troškove postupka u iznosu od 2.400,00 KM, sve u roku od 15 dana i pod prijetnjom izvršenja. Na dosuđene troškove tužitelju pripada zakonska zatezna kamata, počev od dana donošenja presude pa do isplate.“

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Mostaru broj: 58 0 Rs 269200 25 Rsž od 12.08.2025. godine žalba tuženog je odbijena kao neosnovana i prvostepena presuda u stavu prvom izreke potvrđena. Istom presudom žalba tužitelja je uvažena tako što je prvostepena presuda preinačena u stavu trećem izreke, te je tuženi obavezan da tužitelju na ime duševnih bolova isplati iznos od 12.000,00 KM, dok je u stavu drugom i stavu četvrtom izreke prvostepena presuda ukinuta i predmet u tom dijelu vraćen prvostepenom sudu na ponovni postupak.

Protiv drugostepene presude reviziju je blagovremeno izjavio tuženi i to zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, kako bi to proizilazilo iz sadržaja revizije, sa prijedlogom da se revizija usvoji, pobijana presuda ukine i predmet vrati drugostepenom sudu na ponovno suđenje.

U podnesenom odgovoru na reviziju tužitelj je osporio osnovanost revizijskih prigovora i predložio da se revizija odbaci kao nedozvoljena ili odbije kao neosnovana, uz obavezivanje tuženog na naknadu troškova sastava odgovora na reviziju.

Nakon što je ispitao pobijanu presudu u skladu sa odredbom člana 241. stav 1. Zakona o parničnom postupku¹ (u daljem tekstu: ZPP), ovaj sud je odlučio:

Revizija nije osnovana.

Neosnovano tuženi posredno, kroz sadržaj revizije, prigovara da je drugostepena presuda zahvaćena povredom odredaba parničnog postupka iz člana 209. u vezi sa članom 191. stav 4., članom 8. i članom 149. ZPP.

Neprihvatljiva je tvrdnja tuženog da je obrazloženje drugostepene presude u pogledu pitanja dokazanosti vjerovatnosti postojanja diskriminacije i njenog kontinuiteta „ispod svakog minimuma i da grubo zadire u načelo da odluka mora biti dovoljno obrazložena“, te da ostaje nejasno kako su sudovi nižeg stepena utvrdili visinu nematerijalne štete.

Obrazloženje drugostepene presude sadrži jasne i dovoljne razloge koji opravdavaju činjenične i pravne zaključke na kojima je ista zasnovana i koji omogućuju njeno ispitivanje, pa tako i u pogledu pitanja na koje ukazuje tužitelj u reviziji. O tim pitanjima drugostepeni sud se direktno izjasnio na stranama četvrtoj i petoj svoje presude, kao i posredno, prihvatajući razloge koje je povodom tih pitanja prvostepeni sud iscrpno izložio u obrazloženju svoje odluke (strane 15 do 18 i strane 24 do 26 prvostepene presude).

¹ „Službene novine Federacije BiH“ br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15

Stoga obrazloženje drugostepene presude po svom sadržaju odgovara zahtjevu koji je u tom pogledu postavljen odredbom člana 191. stav 4. ZPP.

Nije prihvatljiva ni revizijska tvrdnja da su se u obrazloženju nižestepenih presuda „izgubila svjedočenja“ direktora tuženog i tri svjedoka predložena od strane tuženog. Drugostepeni sud je pravilno zaključio da je prvostepeni sud sve izvedene dokaze, pa tako i iskaze na koje se ukazuje u reviziji, cijenio u skladu sa odredbom člana 8. ZPP i na osnovu slobodne ocjene izvedenih dokaza utvrdio pravno relevantne činjenice u ovoj pravnoj stvari. Prvostepeni sud je u obrazloženju svoje presude opisao pojedinačnu ocjenu dokaza, doveo svaki ocijenjeni dokaz u vezu sa drugim dokazima i izveo zaključak o stepenu dokazanosti odlučnih činjenica (strana 10 do 19 prvostepene presude).

Visinu novčane naknade nematerijalne štete zbog diskriminacije po pravilu treba odmjeriti po slobodnoj ocjeni (član 127. ZPP), kako je to u razlozima svoje odluke naveo i drugostepeni sud. Stoga okolnost da je vještačenje u ovoj pravnoj stvari obavio vještak psiholog, a ne vještak psihijatar, sama po sebi ne predstavlja nepravilnu primjenu odredbe člana 149. ZPP koja je bila od uticaja na donošenje zakonite i pravilne odluke, tim više što vještak u svome nalazu i mišljenju nije ni utvrdio da tužitelj boluje od privremenog duševnog poremećaja ili od trajne duševne bolesti, što bi zaista bio predmet ekspertize vještaka psihijatra. Suprotno prigovoru tuženog, vještak je prilikom davanja nalaza i mišljenja imao u vidu i medicinsku dokumentaciju tužitelja (strana prva, pasus posljednji pismenog nalaza i mišljenja).

Nije ostvaren ni revizijski razlog pogrešne primjene materijalnog prava.

Činjenična utvrđenja sudova nižeg stepena, relevantna za odluku u revizijskom postupku, mogu se sumirati na slijedeći način:

- tužitelj i tuženi su dana 06.08.2009. godine zaključili ugovor o radu na neodređeno vrijeme, kojim je tužitelj raspoređen na radno mjesto rukovodioca eksploatacije saobraćaja;
- tuženi je odlukom od 30.11.2015. godine, koja je potvrđena odlukom od 29.01.2016. godine, otkazao tužitelju ugovor o radu;
- povodom navedene odluke tužitelj je protiv tuženog pokrenuo parnični postupak, koji je pred Općinskim sudom u Mostaru vođen pod brojem 58 0 Rs 176542 16 Rs, u kome je 10.05.2017. godine donesena pravomoćna privremena mjera, kojom je naloženo tuženom da u roku od tri dana vrati tužioca na posao rukovodioca eksploatacije saobraćaja;
- presudom Općinskog suda u Mostaru broj 58 0 Rs 176542 16 Rs od 13.06.2018. godine, u bitnom, poništena je kao nezakonita odluka tuženog o otkazu ugovora o radu, naloženo tuženom da tužitelja vrati u radni odnos na poslove rukovodioca eksploatacije saobraćaja, utvrđeno postojanje mobinga prema tužitelju i dosuđena naknada nematerijalne štete zbog mobinga u iznosu od 8.000,00 KM, dok je u preostalom dijelu, za utvrđenje preostalih radnji mobinga i naknade nematerijalne štete, tužbeni zahtjev odbijen;
- presudom Kantonalnog suda u Mostaru broj 58 0 Rs 176542 Rsž 2 od 08.06.2022. godine prvostepena presuda je preinačena u odbijajućem dijelu zahtjeva za utvrđenje mobinga te je konačno utvrđeno da je tuženi izvršio mobing prema tužiocu na način što je njegov zakonski zastupnik: zadužio tužitelju magacinski prostor kao radni prostor; širio neistine da tužitelj ne dolazi na posao; da napušta radno mjesto i da ne izvršava radne zadatke; odbijao da tužitelju uruči rješenje za obavljanje poslova i radnih zadataka u skladu sa ugovorom o radu od 06.08.2009. godine; da tužitelj zaduži ključeve od kancelarije šefa eksploatacije saobraćaja i ulaznih vrata prostorija društva, radno odijelo, akreditaciju, mobitel, radni materijal i opremu za obavljanje poslova i radnih zadataka; onemogućavao tužitelju pristup vozilima društva te

dokumentaciji za vozila i pristup voznom osoblju, zbog čega tužitelj boravi po hodnicima i ostalim prostorima unutar adrese društva, odbija da tužitelja primi na razgovor; zabranjuje tehničkoj tajnici da zaprima bilo kakve podneske upućene od strane tužitelja, zbog čega se komunikacija odvija isključivo preko advokata putem telefaksa, određuje isplatu plaće tužitelju u iznosima manjim od onih predviđenih ugovorom o radu od 06.08.2009. godine; izriče tužitelju mjere destimulacije plaće, iako za to stvarno ne postoje razlozi, te se tužitelju ne isplaćuje regres za 2017. godinu u vrijeme isplate ostalim uposlenicima te donosi novi Pravilnik o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih poslova i zadataka koji ne predviđa radno mjesto rukovodioca eksploatacije saobraćaja, uprkos uputama iz rješenja Kantonalnog suda u Mostaru broj 58 0 Rs 176542 16 Rsž od 10.05.2017. godine;

- tužilac je pokrenuo izvršni postupak radi provođenja privremene mjere od 10.05.2017. godine, ali tuženi nije postupio po izvršnoj ispravi uprkos izrečenoj novčanoj kazni, a nakon pravomoćnosti presude u predmetu broj 58 0 Rs 176542 16 Rs, po prijedlogu tužioca, doneseno je dana 24.11.2022. godine rješenje o izvršenju navedene presude i naloženo tuženom da tužioca vrati u radni odnos na poslove rukovodioca eksploatacije saobraćaja;

- tuženi još uvijek nije vratio tužitelja na poslove rukovodioca eksploatacije saobraćaja ili druge odgovarajuće poslove te je izvršni postupak još uvijek u toku;

- tuženi onemogućava tužitelju pristup u kancelariju u kojoj je radio prije donošenja nezakonite odluke o otkazu ugovora o radu, tako da tužitelj radno vrijeme provodi u čajnoj kuhinji ili na peronima;

- tuženi nije tužitelju odredio konkretan obim poslova i radnih zadataka, a povremeno mu nudi radne zadatke bez praktične svrhe;

- nije utvrđeno da ranije radno mjesto tužitelja više nije sistematizovano aktom tuženog, a poslove njegovog radnog mjesta obavljaju drugi radnici tuženog;

- direktor tuženog odbija bilo kakvu direktnu usmenu komunikaciju sa tužiocem;

- tužitelj je dopisima od 20.11.2020. godine, 28.04.2021. godine i 18.04.2023. godine tražio od tuženog da mu obezbijedi njegova prava iz radnog odnosa, odnosno dosljedno provede sudske odluke;

- još jedan radnik tuženog (vozač A.M.) je prolazio kroz slično negativno iskustvo kao i tužitelj uslijed činjenice da je pokretao sudski postupak protiv tuženog, te je provodio radno vrijeme u čajnoj kuhinji ili na peronima, uz uskraćivanje obavljanja poslova vozača i umanjivanje plate;

- osnovom sadržaja nalaza i mišljenja vještaka medicinske struke (specijalista kliničke psihologije) utvrđeno je da je tužitelj uzročno posljedično sa prolongiranom situacijom na radnom mjestu razvio aktuelno a i prolongirano visoku reaktivnost na stres, odnosno visok nivo distresa u vidu simptoma nametanja i izbjegavanja, uz anksioznost;

- tužitelj je trpio i još uvijek trpi duševne bolove jakog, srednjeg i blagog intenziteta, budući da stresori koji su doveli do stresa i anksioznosti još uvijek traju;

- s obzirom na dugotrajnost nepovoljnih okolnosti nemoguće je odrediti vremensko trajanje duševnih bolova koje trpi tužitelj po njihovim različitim intenzitetima, a za pretpostaviti je da isti variraju ovisno o količini nepovoljnih okolnosti koje se javljaju na poslu;

- duševni bolovi i psihičke posljedice stresne situacije vezane za konflikt na radnom mjestu su doveli do narušavanja kvaliteta života tužitelja i to zbog produžene stresne reakcije, stalne neizvjesnosti u pogledu ishoda ove situacije, negativnih emocija kojima je izložen zbog svega što proživljava, porasta anksioznosti, narušene projekcije budućnosti, osjećaja narušenog ugleda, časti, dostojanstva, samopouzdanja, samopoštovanja, povjerenja u druge ljude i osjećaja diskrimisanosti.

U iznesenoj činjeničnoj i pravnoj situaciji, suprotno revizijskim prigovorima tuženog, pravilno su sudovi nižeg stepena primijenili materijalno pravo kada su utvrdili postojanje viktimizacije i uznemiravanja tužitelja od strane tuženog (član 18. Zakona o zabrani

diskriminacije BiH²-u daljem tekstu: ZZD BiH), odbivši pri tome kao neosnovane prigovor presuđene stvari i prigovor neblagovremenosti tužbe.

Viktimizacija predstavlja poseban oblik diskriminacije, kojom se nastavlja povreda ravnopravnog tretmana i to prema licu koje je u dobroj vjeri prijavilo diskriminaciju ili učestvovalo u postupku za zaštitu od diskriminacije (član 18. ZZD BiH).

Ovaj oblik diskriminacije nastaje kao reakcija diskriminatora i ima karakteristike nedopuštenog pritiska ili odmazde, koju diskriminator može izvršiti putem mobinga, premještaja na drugo radno mjesto, ali i putem odbijanja izvršenja sudske odluke o vraćanju radnika na posao.

Kada lice ili grupa lica u svim postupcima predviđenim ovim zakonom, na osnovu njima raspoloživih dokaza, učine vjerovatnim da je došlo do diskriminacije, teret dokazivanja da nije došlo do diskriminacije leži na suprotnoj strani (član 15. stav 1. ZZD BiH).

Pravilno je drugostepeni sud zaključio da je prvostepeni sud u sadržaju izvedenih dokaza imao uporište za zaključak da je tužitelj sa stepenom pretežne vjerovatnoće dokazao postojanje viktimizacije, kao posebnog oblika diskriminacije. Utvrđeno činjenično stanje, za koje je revizijski sud vezan, i po ocjeni ovog suda ukazuje sa stepenom pretežne vjerovatnoće da tužitelj, koji je u prethodno vođenom parničnom postupku protiv tuženog uspio dokazati postojanje diskriminacije, trpi zbog toga dalje nepovoljno postupanje koje se ogleda u viktimizaciji, odnosno nastavljanju radnji mobinga i onemogućavanju suštinskog vraćanja tužitelja na rad.

Sa stepenom pretežne vjerovatnoće tužitelj je dokazao i da trpi napad na mogućnost izražavanja, jer mu je ograničena mogućnost izražavanja od strane pretpostavljenog (odbijanje neposredne komunikacije), da trpi napad na ugled i napad na kvalitet radne sredine, jer mu se ne dodjeljuju radni zadaci ili mu se dodjeljuju radni zadaci ispod nivoa njegovog znanja i kvalifikacija (tužitelj je magistar saobraćajnih nauka), odnosno dodjeljuju radni zadaci koji narušavaju njegovo samopouzdanje i degradiraju ga.

Pravilno su sudovi nižeg stepena zaključili da tuženi tokom postupka nije sa stepenom sigurnosti oborio pretpostavku postojanja viktimizacije, jer nije sa stepenom sigurnosti dokazao da nije bilo kontinuiranih radnji zlostavljanja, odnosno da te radnje nisu mogle imati ponižavajući efekat ili efekat odmazde, odnosno da je degradacija radnih uslova i profesionalnog statusa tužioca nastupila kao posljedica drugih razloga ili okolnosti koje imaju legitiman cilj i karakter razmjernosti.

U konkretnom slučaju radi se o kontinuiranoj diskriminaciji jer se radnje tuženog kojima se povređuje dostojanstvo tužitelja i za njega stvara ponižavajuće radno okruženje protežu kroz vremenski period od 15.05.2017. godine pa do 2025. godine i neprekidno ponavljaju, kako su to, suprotno prigovoru tuženog, pravilno zaključili i sudovi nižeg stepena.

Neuvjerljiva je revizijska tvrdnja da je tužitelj sam kriv za situaciju u kojoj se nalazi, odnosno da je „sam sebe povrijedio pogrešnim vođenjem postupka“ jer nije uredio tužbu u prethodno vođenom parničnom postupku i svoj zahtjev za vraćanje na rad uskladio sa izmijenjenom sistematizacijom radnih mjesta tuženog. Naime, iz činjeničnih utvrđenja sudova nižeg stepena prije svega proizilazi da tokom postupka nije utvrđeno da ranije radno mjesto tužitelja više nije sistematizovano aktom tuženog, već je, naprotiv, utvrđeno da poslove njegovog radnog mjesta obavljaju drugi radnici tuženog. Neovisno o navedenom, ni eventualna

² „Službeni glasnik BiH“ broj: 59/09 i 66/16

izmjena sistematizacije radnih mjesta ne može opravdati diskriminirajuće i degradirajuće postupanje tuženog prema tužitelju.

Okolnost da izvršni postupak radi vraćanje radnika na rad još uvijek traje, sama po sebi, radnjama poslodavca kojima se sprječava ili otežava izvršenje ne oduzima karakter viktimizacije, kako to tvrdi tuženi, jer se radnja viktimizacije upravo i može sastojati u odbijanju reintegracije radnog odnosa i radnih prava radnika.

Bez pravnog osnova je revizijski prigovor da su sudovi nižeg stepena pogrešno raspravili i razriješili istaknuti prigovor presuđene stvari, kojeg tuženi zasniva na tvrdnji o identitetu i vremenskom poklapanju radnji koje su predmet ovog parničnog postupka sa radnjama u ranije okončanom parničnom postupku.

U prethodno vođenom parničnom postupku, koji je okončan pravomoćnom presudom broj 58 0 Rs 176542 16 Rs od 13.06.2018. godine, utvrđene diskriminatorne radnje se odnose na period koji je prethodio odluci o otkazu ugovora o radu, dok su predmet ovog parničnog postupka radnje tuženog koje se odnose na povrede nakon donošenja privremene mjere o vraćanju tužitelja na rad, odnosno nakon donošenja pravomoćne presude u gore navedenom predmetu i donošenja rješenja o izvršenju te presude. Stoga, suprotno stavu tuženog, između tih radnji ne postoji ni sadržajni ni vremenski identitet. Pri tome treba reći da su po redovnom toku stvari negativne radnje diskriminatora nužno povezane sa prethodnim parničnim postupkom za utvrđenje diskriminacije i da bez te veze radnje tuženog se ne bi ni mogle kvalifikovati kao viktimizacija.

Neosnovano tuženi prigovara u reviziji da je odluka drugostepenog suda o visini naknade nematerijalne štete zasnovana na pogrešnoj primjeni materijalnog prava.

Prije svega treba reći da se naknada nematerijalne štete u slučaju diskriminacije treba zasnivati na principima djelotvornosti, proporcionalnosti te individualne i opšte prevencije. Suprotno navodima revizije, pravilno je drugostepeni sud primijenio materijalno pravo kada je tužitelju dosudio naknadu nematerijalne štete u iznosu od 12.000,00 KM, imajući pri tome u vidu sadržaj nalaza i mišljenja vještaka medicinske struke i posebno uporno i dugotrajno diskriminatorno ponašanje tuženog, koje traje još od 2017. godine (strana peta, pasus šesti i sedmi drugostepene presude).

Razlozima drugostepenog suda treba dodati da se u konkretnom slučaju radi o direktnoj diskriminaciji, da iz nalaza i mišljenja vještaka medicinske struke proizilazi širok spektar posljedica prouzrokovanih povredom prava ličnosti tužitelja, da nesumnjivo postoji krivica (namjera) tuženog da izvrši povredu prava tužitelja na nediskriminaciju i njegova upornost u povredi prava tužitelja, kao i okolnost da postupanje tuženog prema tužitelju predstavlja obrazac ponašanja tuženog i prema nekim drugim njegovim radnicima koji su zahtijevali sudsku zaštitu svojih radnih prava.

Najzad, pravilno su sudovi nižeg stepena raspravili i razriješili istaknuti prigovor neblagovremenosti tužbe. Viktimizacija, kao poseban oblik diskriminacije nije regulisan odredbom člana 9. Zakona o radu FBiH³, koji ima karakter specijalnog zakona u odnosu na ZZD BiH. Stoga se u pogledu roka za podnošenje predmetne tužbe ima primijeniti odredba iz člana 13. stav 4. ZZD BiH, kao generalnog zakona za zaštitu od diskriminacije, kojim je propisan trogodišnji subjektivni rok od dana saznanja u učinjenoj povredi prava, odnosno

³ „Službene novine FBiH“ broj: 26/16, 89/18, 23/20, 49/21, 103/21, 44/22 i 39/24)

petogodišnji objektivni rok od dana učinjene povrede, dok se u slučaju kontinuirane diskriminacije rok računa počev od dana posljednje učinjene radnje.

Tužba u ovoj pravnoj stvari je podnesena dana 13.03.2023. godine, a posljednje diskriminatorne radnje tuženog se po tužbi i utvrđenjima suda ogledaju u odbijanju i propuštanju tuženog da postupi po presudi Općinskog suda u Mostaru broj 58 0 Rs 176542 16 Rs od 13.06.2018. godine, koja je postala pravomoćna dana 08.06.2022. godine, kao i da postupi po rješenju o izvršenju Općinskog suda u Mostaru broj I 176542 22 P 2 od 30.09.2022. godine, iz čega jasno proizilazi da je tužba podnesena u okviru subjektivnog roka propisanog odredbom člana 13. stav 4. ZZD BiH.

Kako ne postoje razlozi zbog kojih je revizija izjavljena, kao ni razlog na koji ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, revizija tuženog je odbijena primjenom odredbe člana 248. ZPP.

U skladu sa odredbom člana 397. stav 1. u vezi sa članom 387. stav 1. ZPP odbijen je zahtjev tužitelja za naknadu troškova sastava odgovora na reviziju, jer ti troškovi nisu bili potrebni radi vođenja parnice.

Predsjednica vijeća
Sanela Kovač-Grabonjić, s.r.